

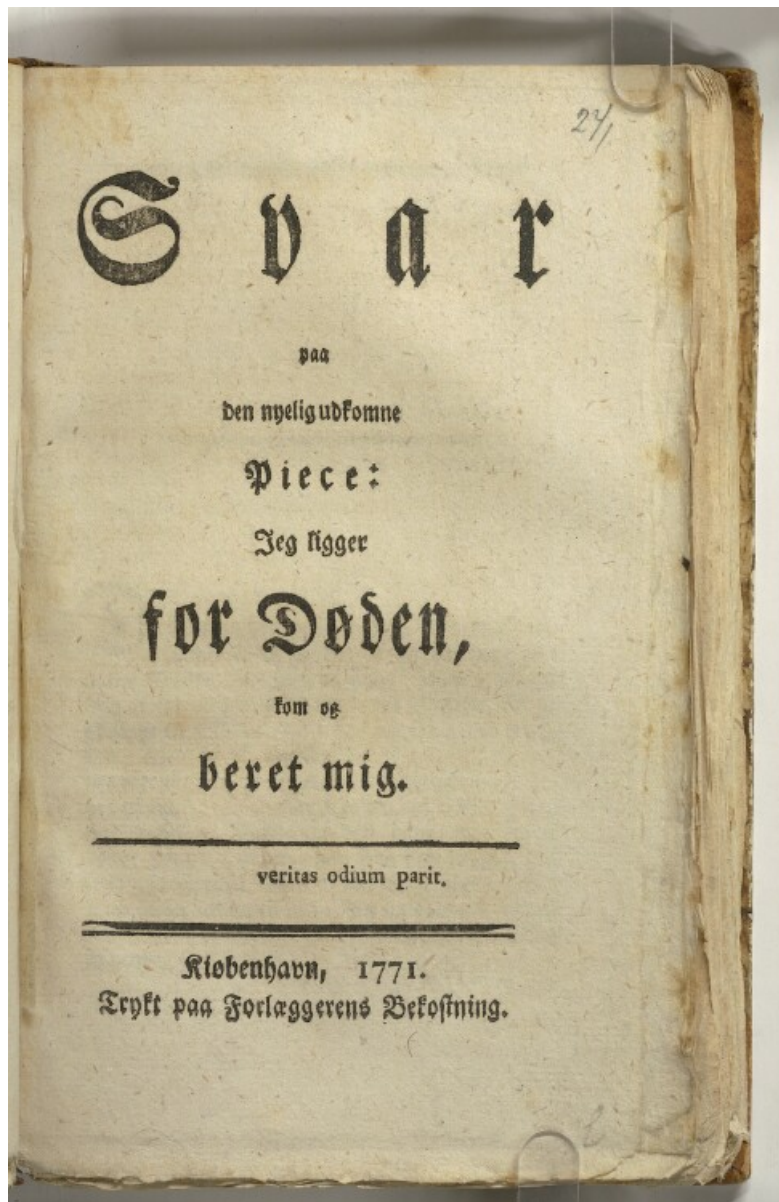
Titel: Svar paa den nyelig udkomne Plece: Jeg ligger for Døden, kom og beret mig.

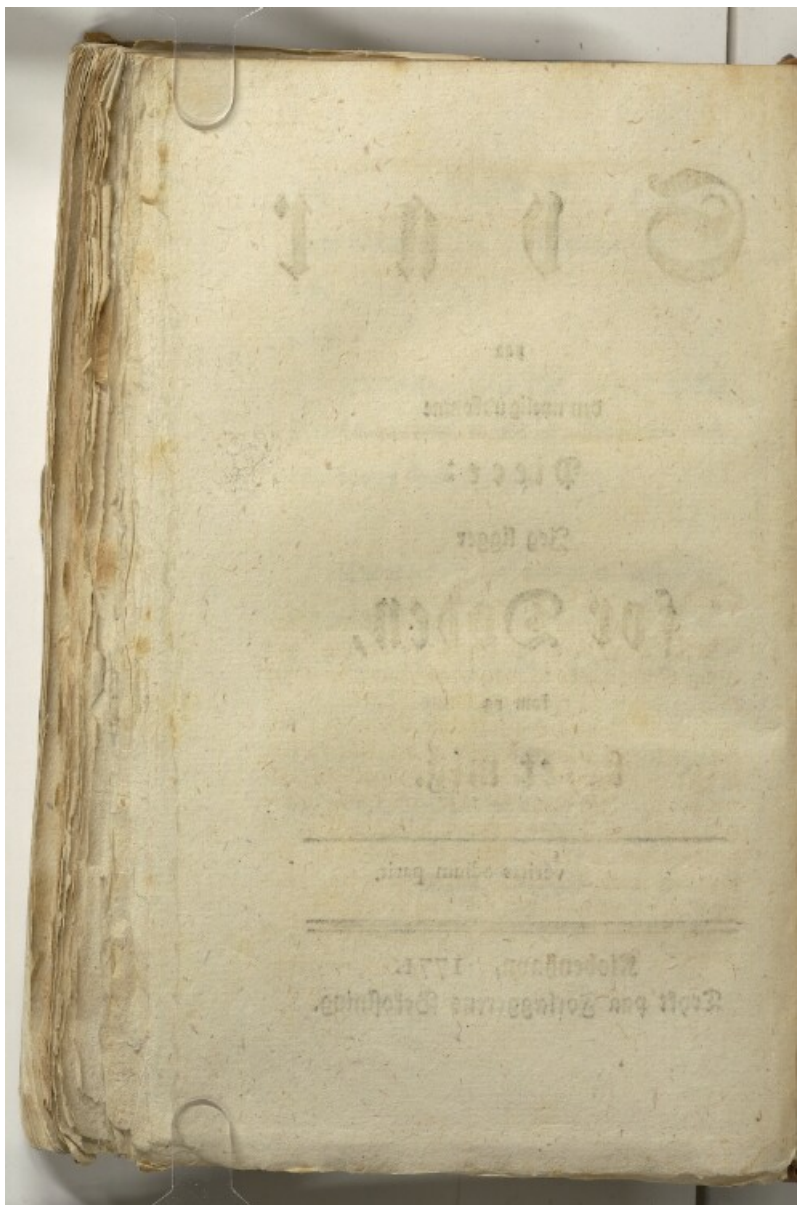
Citation: "Svar paa den nyelig udkomne Plece: Jeg ligger for Døden, kom og beret mig.", i *Luxdorpha samling af trykkefrihedens skrifter 1770-1773: Række 1 bind 16, ?, 1771, s. 1*. Onlineudgave fra Trykkefrihedens Skrifter: https://tekster.kb.dk/catalog/tfs-texts-1_016-shoot-workid1_016_024/facsimile.pdf (tilgået 29. november 2021)

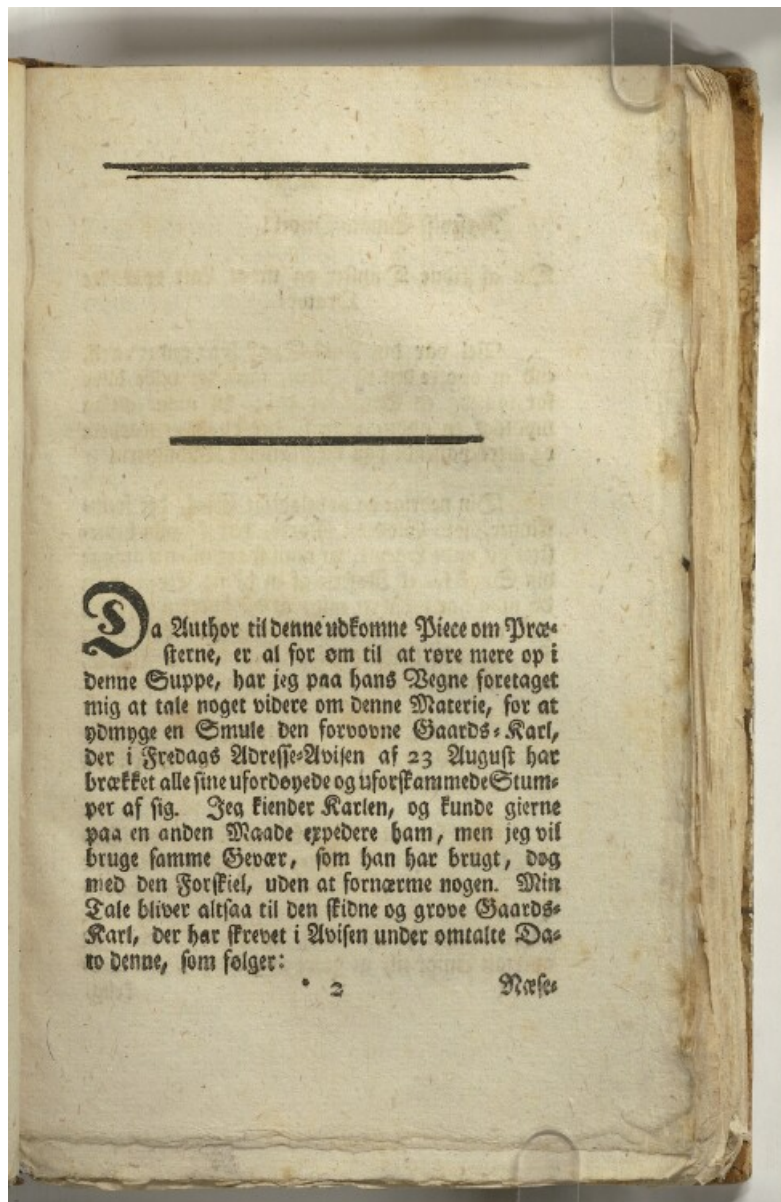
Anvendt udgave: Luxdorpha samling af trykkefrihedens skrifter 1770-1773: Række 1 bind 16

Ophavsret Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse.

[Læs Public Domain-erklæringen.](#)

Da Auctor til denne udfomne Piece om Præsterne, er al for om til at røre mere op i denne Suppe, har jeg paa hans Begne foretaget mig at tale noget videre om denne Materie, for at ydmigge en Smule den forovrne Gaards-Karl, der i Fredags Adresse-Blisen af 23 August har brækket alle sine ufordoyede og uforstammede Stumper af sig. Jeg kiender Karlen, og kunde gierne paa en anden Maade eppedere ham, men jeg vil bruge samme Gevær, som han har brugt, dog med den Forskiel, uden at fornærme nogen. Min Tale bliver altsaa til den skidne og grove Gaards-Karl, der har skrevet i Blisen under omtalte Dato denne, som følger:

• 2

Mæses

✻
Ræsevise Smaa-Diævel!

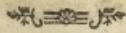
Du af skidne Dunster og urene Luer optændte
Orator!

Vel var din Uvise-Snak intet andet værd,
end at opofre den til Ilden, men det vilde blive
for taalelig en Straf for dig; du maae altsaa
modtage en anden Straf, der baade er skarpere
og mere passende paa dit skændige Kalumnerie.

Din nedrige og pobelagtige Siæl, der frem-
skinner, som Gløder i Mørke, har saavidt beme-
stret dit onde Legeme, at man snart maatte antage
din Snak for et Raserie af en hidsig Syge, men
da man har forsikret mig, at du hverken var syg
eller rasende, og du den Tid, du skrev dine Tan-
ker, gandske holdt dig fra Brandeviins-Glassen,
maa jeg læse dig nogle bitre Sandheder for.

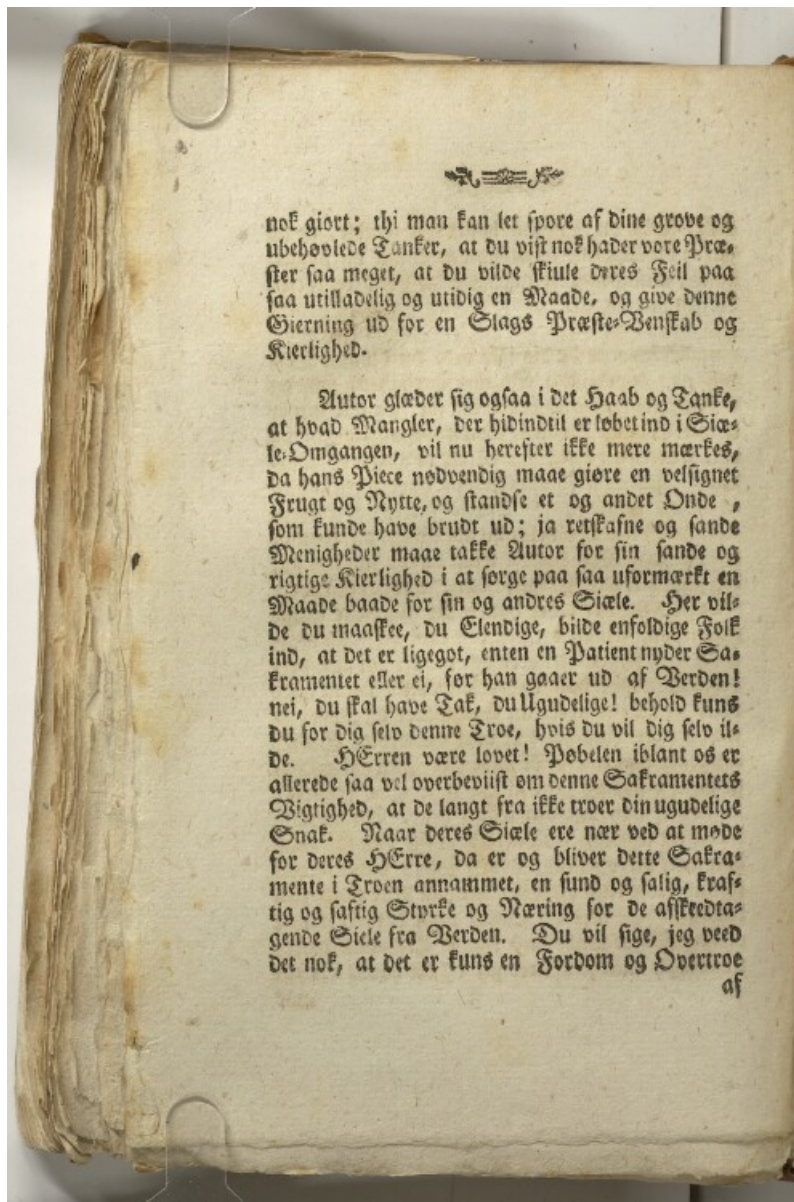
Hvad for en Diævel har indskude dig eller
holdt dig besat, da du lod dine gloende Ondskabs
Brokker lugte i Nøsen?

Hvorfor synes du at blive rasende, fordi Au-
thor til Niicen om Præsterne ikke vil robedeiblant
dem, der har været skyldige ved een eller anden
Begivenhed i deres Embedes Forsømmelse, eller
vil du, uagte Præste-Ben, og ægte Skindhellige!
overtale Autor til, at giøre en geistlig Mand uhye-
felig,

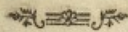
kelig, fordi du har saa haardt et Hjerter, at du gierne sukkede hele Gistigheden knuset og plaget, hvilket altsammen fremstinner af hvad du først i Hvifen har indført.

Skammer du dig ikke ved, du dumme Dievel, at tale om listig Slanges Bittighed, som du tør beskylde Piecens Skribent for, da du selv er en heel Samle-Plads af Ondskabens Forgift, og ytrer overalt i din Snik Snak de giftige Slanges Bid. Hvis du Daare havde havt Forstand til at indsee, i hvad Aand Præste-Piecen var skreven, da havde du neppe robet dit ildefindede og forvendte Hjerter. Beed du det ikke, da vil jeg sige dig det. De idelige Klager, som Autor har hort over Præsterne, har gjort ham som; han har længe tænkt paa, hvilket der var den rigtigste Nei til at giøre dem noget kierligere og mere paapassende i deres Embede; han har ikke villet gaae til hver især, at bede dem om en kiendeligere og mere væsentlig Kierlighed imod de dem anberroede Siæle; dette saae han vel, vilde have gjort den fortrydelige imod ham, og han altsaa intet Got udvirke; nu tænkte han, at den iblant dem, som maatte træffe sig skyldig, skulde nødvendig bliues, naar han læste det offentlig, hvorudi han havde feilet, (thi at skule eens Zeil, hvilket paa dette Sted kan kaldes at hælde med det Onde, naar de foreer et stort og almindeligt Onde med sig, er ikke alleneffte ikke tilladeligt, men strafværdigt, og det havde du vist nok

noſt gjort; thi man kan let ſpore af dine grove og
ubehoøvede Tanker, at du viſt noſt hader vore Præ-
ſter ſaa meget, at du vilde Kiule deres Feil paa
ſaa utilladelig og utidig en Raade, og give denne
Sierning ud for en Slags Præſte-Benſkab og
Kiærlighed.

Autor glæder ſig ogſaa i det Haab og Tanke,
at hvad Mangle, der hidindtil er lobet ind i Siæ-
le-Omgangen, vil nu herefter ikke mere mærkes,
da hans Piecte nødvendig maae giøre en velſignet
Frugt og Nytte, og ſtandſe et og andet Onde,
ſom kunde have brude ud; ja venſkafne og ſande
Menigheder maae takke Autor for ſin ſande og
rigtige Kiærlighed i at ſørge paa ſaa uformærkt en
Raade baade for ſin og andres Siæle. Her vil
de du maafke, du Elendige, biide enfoldige Folk
ind, at det er ligegod, enten en Patient nyder Sa-
kramentet eller ei, for han gaaer ud af Verden!
nei, du ſkal have Tak, du Ugudelige! behold kuns
du for dig ſelv denne Troe, hvis du vil dig ſelv il-
de. Herren være lovet! Pobelen iblant os er
allerede ſaa vel overbediſt om denne Sakramentets
Bigtighed, at de langt fra ikke troer din ugudelige
Snak. Naar deres Siæle ere nær ved at mode
for deres Herre, da er og bliver dette Sakra-
mente i Troen annammet, en ſund og ſalig, kraf-
tig og ſaftig Styrke og Næring for de afſkeedta-
gende Siæle fra Verden. Du vil ſige, jeg veed
det nok, at det er kuns en Fordom og Overtroe
af

af Pøbelen, at de skal have Præsten hentet og hos sig, naar de mener, snart at døe. O! du Ulykkelige! Skal dette være Fordom og Overtro, o! da Herren bevare enhver redelig Siel fra at troe det! Skal det være os noget Ligegyldigt, enten vi nyder Sakramentet eller ei, og vil du indbilde Folk, at de ikke skal vise eller have nogen sand og hiertelig Længsel efter denne vigtige og salte Hertesstyrkning, da Herren bevare os fra dig og dine, du! fororne Præste-Fiende! du forbildrede Sønner.

Nok en Oplysning for dig, du dumme og ensfoldige Stakkel. (Husk paa, hvor meget du bør være mig forbunden, fordi jeg oplyser dig.) Beed du, at enten denne Piece havde bleven skreven eller ei, saa vidste dog Pøbelen, alt hvad der staaer i den; thi det er just med Pøbelen, at muelige Forsømmelser gaaer for sig i dette Stykke; du har maaskee glemt, at Pøbelen er fattig, og naar saa du, at man vilste Forsømmelse imod store Folk, der har Raad at betale.

Til Slutning skal jeg hilse dig fra Autor, at omendskont du kan ikke begribe de lykkelige og nyttige Folger, der vil komme af Pièces om Præsterne, indseer enhver redelig og velværende Mand, at vi næst Herrens Hielp, horefter ikke skal opleve mere saa mange Sor-

der

